

טקס ההתייחדות השנתי 2025 לחללי חיל הקשר והתקשוב

טקס ההתייחדות עם חללי חיל הקשר והתקשוב התקיים ביום שני, 3 בנובמבר 2025, בהשתתפות המשפחות השכולות, קצינים, נגדים, חיילים מהאגף והחיל בשרות סדיר ובמילואים, חברי העמותה ומוזמנים.

הטקס התקיים בראשות ראש אגף התקשוב וההגנה בסב"ר אלוף אביעד דגן, קשר"ר תא"ל עומר כהן, ונשיא העמותה להנצחת חללי חיל הקשר והתקשוב אלוף (מיל') שלמה ענבר.

נשאו דברים: קשר"ר - תא"ל עומר כהן, נשיא העמותה - אלוף (מיל') שלמה ענבר, ראש אגף התקשוב וההגנה בסייבר - אלוף אביעד דגן. בשם המשפחות השכולות – מר משה אילוז, אביו של סמל איתי ז"ל אשר נפל במוצב נורית, על גבול הלבנון בתאריך 20 יולי 2004.

בטקס נוכחו כ-1000 משתתפים.

לפני הטקס התקיימה קבלת פנים לכל המשתתפים בגן ההנצחה, לאחר מכן ביקרו המשפחות השכולות והמשתתפים בהיכל השמות.

לאורך כל הטקס הוקרנה מצגת של 600 חללי חיל הקשר והתקשוב בתוכם 15 חללי מלחמת 'חרבות ברזל'.

בתום הטקס הונחו תשעה זרים למרגלות האנדרטה לחללי החיל.

את הטקס הנחה מר איזי מן.

עוד כיבדו את הטקס בנוכחותם: מפקדת לוט"ם תא"ל יעל גרוסקמן; ראש חטיבת הספקטרום וההגנה בסייבר תא"ל ל'; ראש חטיבת הספירה הנכנסת תא"ל רחלי דמבנסקי; ראש חטיבת בינה הנכנס תא"ל ב'; יו"ר העמותה תא"ל (מיל') מוטי ברדגן; נציג אגף משפחות, הנצחה ומוקדשות במשהב"ט, מר עמית קפח; נציגת ארגון אלמנות ויתומי צה"ל, ד"ר אריאלה יושע; סגן יושב ראש ארגון יד לפנים ויושב ראש סניף יד לבנים תל אביב, מר נחום קדמיאל; נציג ארגון נְכִי צה"ל, מר מרדכי גיטלין; סגן עיריית יהוד מונסון, מר יוסי חזן; ראש מערך הנפגעים, אל"ם מיטל סמט-כהן.

דברי הקשר"ר תא"ל עומר כהן

ראש אגף התקשוב וההגנה בסייבר – האלוף אביעד דגן

מפקדי חטיבות האגף,

נשיא העמותה להנצחת חללי חיל הקשר והתקשוב – האלוף במילואים שלמה ענבר,

יושב ראש העמותה להנצחת חללי חיל הקשר והתקשוב – תת אלוף במילואים מוטי ברדגן,

סגן ראש עיריית יהוד-מונוסון – מר יוסי חזן,

המשפחות היקרות שלנו,

אורחים, מכובדי כולם,

התכנסנו כאן יחד, באתר המורשת וההנצחה של החיל, כדי להצדיע, להיזכר, להתייחד ולהבטיח – שלעולם לא נשכח.

משפחות יקרות,

ארצה לדבר על **המסע המשותף שלנו**, מסע של **זיכרון**, מסע של **ערכים**, מסע של **חיבור בין עבר, הווה ועתיד**, מסע שאליו יצאנו לפני 88 שנים.

בשנת 1937 עם הקמת שירות הקשר של ההגנה, הונחו היסודות הראשונים של החיל.

ביום ה' - 14 באוקטובר 1948, בעיצומה של **מלחמת העצמאות**, קם **חיל הקשר** - אחד החילות הראשונים של צבא ההגנה לישראל.

זהו מסע ארוך בן דורות, מסע משותף של **המשפחות ושל החיל**, שבו כל תחנה היא פרק בזיכרון ו**בזהות** שלנו.

לאורכן של השנים צעדו בו אלפים רבים, **בני ובנות החיל**, מיטב החברה הישראלית שנשאו על גבם את השליחות **במשימת היסוד של החיל**, האחריות על **מרכז הכובד הדיגיטלי** של צה"ל **מהליבה ועד הקצה המבצעי**, אחריות גדולה המאפשרת לצה"ל להתפתח לכדי **צבא טכנולוגי** שמתמודד בעוצמה עם הסביבה המורכבת בה אנחנו חיים.

במסע זה עברו **תחנות רבות** שבהן **נשבר הלב** אך התחזקה הרוח בכל אחת מן התחנות האלה נכתב פרק נוסף במסע של כולנו – **מסע של הקרבה ואמונה, של כאב ושל גאווה.**

במסע זה צועדות אתן **המשפחות** – הנושאות את **המשא הכבד מנשוא** של האובדן, של הגעגוע ליקר מכל, ומחזיקות את הלפיד הבווער של הזיכרון והאהבה שהופך את האובדן למורשת, ואת המורשת לתקווה.

לאורך המסע נפלו **600 מבני ובנות חיל הקשר והתקשוב**, גיבורי ישראל שנשאו אחריות גדולה על כתפיהם, **בזכותם אנו עומדים כאן היום.**

בכל שנה אנו מתכנסים כאן, **בבית של החיל**, כדי להתייחד עם יקירינו, **אך השנה**, הערב הזה מקבל **משמעות מיוחדת**, ערב זה מתקיים בזמן שמדינת ישראל עדיין נמצאת בעיצומה של **מלחמת חרבות ברזל הקרב לא תם**.

לפני שנתיים, בשבעה באוקטובר נכשלנו בהגנה על הבית, כישלון ממנו יצאנו **למלחמה** שהיא מבחן לחוסן הלאומי שלנו, לערבות ההדדית ולחיבור העמוק בינינו כעם.

במלחמת 'חרבות הברזל' נפלו 15 מטובי בנינו ובנותינו, שמות חדשים ופנים חדשות שנחרטו בליבנו לעד:

סער, יואב, יונתן, ים, סיון, עידן, רותם, משה, שי, בן, נועם, אורי, דניאל, טל, שמעון

כל אחד ואחת מהם מהווה **פרק של גבורה**, של ערכים ושל אהבה גדולה למדינה.

טוראית הדסה למפל זיכרונה לברכה שנפלה בשנת 1948 במלחמת העצמאות בקרב על לטרון במבצע בן נון ב', הייתה אלחוטנית בחטיבה 7 בזחל"ם של מפקד הכוח הפורץ.

סמל דוד בניה זכרוננו לברכה שנפל בשנת 1973 ביום השני למלחמת יום כיפור היה קשר בחטיבה 188.

סגן אלוף סהר מחלוף זכרוננו לברכה שנפל במלחמת "חרבות הברזל" בתאריך ה' 7.10.2023 בזמן שיצא להלחם במחבלים שחדרו למחנה רעים, היה מג"ד התקשוב של אוגדת עזה.

שנים רבות מפרידות בין הדסה, דוד וסהר, המלחמה על הבית היא אותה מלחמה, הטכנולוגיה התקדמה, אך המשימה נותרה אותה משימה, והרוח היא אותה רוח – רוח הדורות, רוח חיל הקשר והתקשוב.

שלושת הגיבורים מייצגים חוליה בשרשרת ארוכה של **מסירות, נחישות ומחויבות**, שמחברות בין עבר, הווה ועתיד ומבהירה לנו **פעם אחר פעם שעוצמת החיל טמונה באנשיו!**

משפחות יקרות, אובדן יקירכם הותיר **חותם כבד** על כולנו והכאב שלכם הוא כאבנו. החיילים והחיילות שנפלו הם **הגיבורים שלנו** והם מהווים **מקור השראה** עבורי ועבור כלל חיילי ומפקדי החיל.

מפקדי חיל הקשר והתקשוב **מחויבים** לזכור, לסייע ולתמוך - זוהי חובתנו המוסרית. עלינו לדאוג שתמיד תרגישו עטופים ואהובים, שתמיד תדעו שאתם לא לבד ושנאנחנו כאן בשבילכם.

אני נוצר בליבי את צוואתם של **אחיי ואחיותיי** לנשק שנפלו במלחמות ישראל, בחזית ובעורף לאורך השנים ובמערכה הנוכחית - **כולם גיבורי ישראל**.

המסע המשותף שלנו אלינו יצאנו לפני 88 שנים לא יסתיים לעולם, דור אחר דור, יד ביד, משפחה אחת לעולם!

נמשיך לטפח ערכים אלו למען הדורות הבאים, למען ילדינו, למען ביטחון מדינת ישראל!

לא נשכח את אחינו החטופים בעזה ונייחל לחזרתם לקבורה בקבר ישראל, נשלח מכאן ברכת רפואה שלמה לפצועים בגוף ובנפש.

יהי זכרם של 600 הנופלים ברוך ונצור בליבנו לעד!

תודה

שלושת הגיבורים מייצגים חוליה בשרשרת ארוכה של מסירות, נחישות ומחויבות, שמחברות בין עבר, הווה

סגן אלוף סהר מחלוף זכרונו לברכה
שנפל במלחמת "חרבות הברזל"
בתאריך ה' 7.10.2023 בזמן שיצא
להילחם במחבלים שחדרו למחנה
רעים, היה מג"ד התקשוב של
אוגדת עזה.

סמל דוד בניה זכרונו לברכה שנפל בשנת
1973 ביום השני למלחמת יום כיפור היה
קשר בחטיבה 188.

טוראית הדסה למפל זיכרונה לברכה שנפלה
בשנת 1948 במלחמת העצמאות בקרב על
לטרון במבצע בן נון ב', הייתה אלחוטנית
בחטיבה 7 בזחל"ם של מפקד הכוח הפורץ.

דבר המשפחות השכולות –

מר משה אילוז אביו של סמל איתי ז"ל

אשר נפל במוצב נורית, בגבול הלבנון בתאריך 20 יולי 2004.

משפחות שכולות יקרות

מפקדים, חברים, לוחמים יקרים

מכובדי כולם.

אני משה אילוז, אביו של סמ"ר איתי ז"ל אשר נפל בעת מילוי תפקידו במוצב נורית, על גבול הלבנון מירי צלפי החיזבאללה, בתאריך 20 יולי 2004.

איתי היה התלמיד מצטיין, מוקף בחברים רבים שהעריצו אותו על טוב ליבו, על שמחת החיים ועל יכולתו להנהיג לחבר בין כולם כשחיוך תמיד נסוג על פניו.

החיוך הזה מלווה אותי לכל מקום שאני הולך וגורם לי להמשיך לחייך ולבחור בחיים ולהנציח את תכונותיו השמחות של איתי.

איתי היה ילד של אור, כזה שתמיד ידע להעניק חיבוק, לעודד ולהנהיג.

השירות בצבא היה לו לא רק חובה אלא זכות. זכות להגן על הארץ שכל כך אהב.

איתי חלם ללמוד אדריכלות, לטייל בעולם ולהקים משפחה בישראל. אך חלומותיו נגדעו והוא הצטרף לשורת גיבורי האומה, שמסרו את חייהם כדי שאנחנו נוכל להמשיך לחיות כאן בביטחון.

היום כבכל שנה אנו מתכנסים כאן, יחד לזכור את יקירינו, חללי חיל הקשר והתקשוב, בני ובנות חיל חשוב זה שפעלו ללא לאות כדי לשמור על חיי חבריהם ולהבטיח את ביטחון המדינה.

הם שהעבירו מסרים מתחת אש ופעלו במקצועיות עילאית ובמסירות אין קץ, הפכו לסמל של רוח ישראלית אמיצה.

הכאב אינו מרפה, הגעגוע לעולם לא חלוף אך גאווה גדולה בילדנו, גאווה שחייהם נטועים בארץ ישראל.

יום הזיכרון השנתי לחללי חיל הקשר והתקשוב, הוא לא רק ציון של תאריך, אלא רגע שבו הלבבות של כולנו מתאחדים ומאפשרים לנו לחלוק יחד את המסע הכבד של האובדן, ולזכור את יקירינו שנפלו למען המדינה.

מאז שאיתי נפל, כל יום הוא עבורנו יום זיכרון, אך במעמד הזה - טקס ההתייחדות לזכר חללי חיל הקשר והתקשוב, הוא יום שבו כולנו מרכינים ראש, זוכרים ומוקירים את אלה שלא שבו הביתה.

הם בנינו ובנותינו, אחינו ואחיותינו - חברים לנשק.

הם הטובים שבבנינו שידעו את גודל השליחות כשבחרו להגן על המולדת.

הם יצאו למשימה מתוך תחושת אחריות ואהבה עמוקה לארץ ולעם הזה.

את החלל שהותירו בליבנו אין מילים היכולת למלא את הבור שנפער, אך חובתנו להמשיך ולספר על דמותם ופועלם ולהבטיח שהמורשת שהשאירו תמשיך לפעום בנו.

לנו המשפחות השכולות אין צורך ביום מיוחד כדי לזכור, הגעגוע והחסר, מלווים אותנו בכל רגע.
אך ביום זה, כעס – אנו יודעים שאיננו לבד. חוס הכתף התומכת, הערבות ההדדית וההכרה בקרבן
היקר, מעניקים לנו את כוח להמשיך.

נזכור אותם לא רק בכאב אלא גם בגאווה. נזכור אותם בחיוכם, ברגע האור ובשאיפות שהיו להם.
שמם אינו רק חקוק על האבן, אלא חי בכולנו בכל יום ובכל שעה. בנופיה של הארץ, בערכיה ובביטחון
שהיא מעניקה לנו בזכותם.

לצד הזיכרון והכאב, אני מבקש גם לברך היום, את פצועי צה"ל וכוחות הביטחון שנושאים בגופם ובנפשם
את מחיר המלחמות והטרור. החלמה מהירה ומלאה להם.

דברי נשיא העמותה אלוף (מיל') שלמה ענבר

ראש אגף הקשר והתקשוב- אלוף אביעד דגן,

קשר"ר – תת אלוף עומר כהן,

ראש החטיבה לאנדרטאות, מפעלי הנצחה ומורשת – מר עמית קפח,
משפחות שכולות לדורותיהן,

משפחות ופצועי מלחמות ישראל,

נכי חיל הקשר והתקשוב לדורותיהם,

קצינים וקצינות, חיילים וחיילות בסדיר ובמילואים דהיום.

התכנסנו כאן בערב זה שהוא ערב קדוש לחיל הקשר והתקשוב, אגף התקשוב וההגנה בסייבר על כל מרכיביו הגדולים, החשובים וניתן לומר – החיוניים.

ערב זה הוא ערב לציון חיילנו האמיצים והקדושים שנלחמו ונתנו נפשם בעז ובגבורה על הגנת המדינה והמולדת.

מדינת ישראל לאורך הדורות ידעה תקומה, עליות, מורדות ונפילות אבל מעולם, לא מאז השואה, חוותה את אשר ארע לנו בהפתעה רבה, בשבעה באוקטובר, שמחת תורה, לפני שנתיים. חשבנו שאנחנו באיגרא רמה אבל בעצם נפלנו לבירא עמיקתא. למרות המכה, ההפתעה והתדהמה הנוראית, הצלחנו לחזור לעצמנו ואף להתעלות על עצמנו בגבורה בל תשוער. היה זה אמנם חג שמחת תורה, והדגש הוא על שמחה, שהפך כהרף עין ליום עצב ובו נחטפו, בין חיים, בין פצועים ובין מתים אזרחים וחיילים רבים.

בניגוד לשואה, עם ישראל בארצו ואדמתו התגייס וקם כלביא באוויר, בים וביבשה.

כוח המגן העברי זינק למלחמה ולקרב במספר חזיתות, הדף את האויב בגבורה, בתעוזה ובמסירות נפש.

גדול היה והינו התפקיד שמילא וממלא בתקומה אגף הקשר והתקשוב על כל מרכיביו.

במלחמה זו, במסגרת האובדן, נוספו ללוחות השמות 15 לוחמים ולוחמות. 15 משפחות, חברים וקרובים נוספו לרשימת הנופלים והלוחמים לאורך הדורות במאבק לתקומת עם ישראל.

המשפחות האבלות הצטרפו ל-600 החללים המונצחים כאן בבית חיל הקשר והתקשוב על לוחות השמות, כל לוחם ולוחמת, כל משפחה כואבת ואבלה, החיל כולו, ביגון ובהערכה אינסופית מאמץ אל חיקו באהבה וביראת קודש.

ממקום זה, אשא תפילה שלא יתווספו עוד שמות ללוחות הנופלים.

רבים הם הפצועים, הנכים והלומי הקרב אשר הקריבו מגופם ונפשם להשגת הניצחונות בכל החזיתות. הישגינו מהווים נס, קנאה ופליאה הן בעיני שונאינו ובעיקר בעיני ידידינו. כמובן בניגוד למצופה העולם אוהב את עם ישראל חלש וכנוע. כיום השנאה והאנטישמיות כלפי עם ישראל גברו בעולם כי לא מקובל על רבים במשפחת העמים שהיהודים מנצחים.

בניגוד לאסונות ואבל מלחמה במקומות אחרים בעולם, אנו מנצחים לא רק בשדות הקרב הקרובים והרחוקים אלא גם בשדות המדע, הכלכלה, התרבות והמסחר. ידינו מצליחה גם בתחומים רבים אחרים.

אם נשאל כיצד זה קורה ומה מניע את כל התהליכים, העשייה וההישגים ניווכח מיד כי זוהי הרוח. רוח עם ישראל כולו. כפי שנאמר: "לא בחיל, לא בכוח, כי אם ברוחי אמר ה' צבאות".

בשנתיים אלה אגף התקשוב וההגנה בסייבר, על כל מרכיביו, מבצע בהשקט, בבטחה ובהצנע לכת בכל השכל והכוח קדימה שינוי ומהפכה בתקשורת שדות הקרב, הקרובים והרחוקים, בלוחמת הספקטרום והקישור בין הכוחות המאפשר את הלחימה.

האגף והחיל הינם למעשה זרוע מכפילת כוח ותנאי לקיום הפעילות של כל הזרועות, החילות והיחידות, ובלעדיו – אין.

במעמד זה אציין במיוחד את כל המערך הארגוני והאנושי המסייע ומטפל במשפחות החללים, הפצועים ובנכים, ודואג לרווחתם ושימור מורשתם.

ממרום גילי ולאחר עשרות שנות עשייה בתחומי הקשר, המודיעין, הטכנולוגיה וביטחון ישראל, גם אני זוכר כיצד התחלנו באמצעים דלים וברוח אדירה, ואיך למרות רצון האויב לכלותנו, שמרנו על הקיים והרחבנו את גבולותינו.

מכתר החרמון, דרום לבנון, סוריה עד וכולל רצועת עזה, יהודה ושומרון והחזית הדרומית, כוחותינו מגנים על מדינת ישראל. חיל האוויר שולט שלטון ללא מיצרים בשמי המזרח התיכון וחיל הים משייט במימי הים התיכון, ים סוף ובמקומות אסטרטגיים אחרים.

כיום בראותי את הישגנו, את רוח העשייה והתקווה להגשמת מהוונו, אין לי אלא להוקיר תודה לכל דורות העשייה והתחייה שבזכותם אנו ניצבים כאן היום במעמד לא ישואר בהשוואה לימי תכנית החלוקה של האו"ם להקמת מדינה יהודית וערבית. אתמול, ה - 2.11.2025 הינו היום בו אנו מציינים את הצהרת בלפור, המסמך המדיני של אומות העולם בו קיבלנו חיזוק מדיני פורמלי מממשלת בריטניה, כובשת הארץ, על זכותנו למדינה יהודית.

זו תוספת קטנה למסמך הנצחי המקיים את עם ישראל לדורותיו – התנ"ך – מבסס את זכותנו התנכ"ית על ארץ ישראל כולה.

אנו מממשים זכות זו ביתר שאת ולא שוכחים לרגע כי הנופלים, הפצועים והמשפחות השכולות שילמו ומשלמים את המחיר המוחלט על מימוש הצו האלוהי הזה שניתן לאברהם אבינו:

"לך לך אל ארצך אל הארץ אשר אראכה".

תקענו יסודותינו מחדש בארץ הזאת, נמשיך לחיות וליצור בה לעד, וכדברי השיר אותו שרנו בילדותי: "פה בארץ חמדת אבות תתגשמה כל התקוות. פה נבנה ופה ניצור חיי חופש חיי דרור, פה תהא השכינה שורה, פה תפרח גם שפת התורה".

כל המביט סביבו ורואה את המציאות והתקווה הגדולה לעתיד רואה ויודע כי השיר התמים הזה התגשם ומתגשם, והתקווה לעתיד גדולה היא.

שיר התקווה הוא הימנונו, רוח היצירה, הלחימה וההישגים – נר לרגלינו. הנופלים, הפצועים, המשפחות השכולות, הצבא והעם הם בין המגשימים את משאת הדורות. נאחל לעצמנו ונתפלל שלא יתווספו עוד שמות ללוחות הזיכרון ורוח הנופלים תדחוף את מפרשי הניצחון והאחדות בקרבנו.

כנשיא העמותה להנצחת חללי חיל הקשר והתקשוב והנצחת המורשת, אני נושא תפילה שביום הזיכרון הבא, בנוסף לדברי ההלל והזיכרון, נברך על ההצלחה והניצחון.

מלאכתנו עוד רבה, מלחמתנו לא תמה ותפארת הנופלים בהקדישם את נשמתם לעד לאומה.

במאמץ הכולל, עמותת חיל הקשר והתקשוב, בנוסף לאגף התקשוב וההגנה בסייבר והחיל כולו, עומדים הכן לכל עשייה נדרשת ומהווים את הגוף המקשר בפועל וברוח למשפחות השכולות ולזכר הנופלים.

תודתי והערכתי לאין שיעור וגבולות לכל אלה שעסקו ועוסקים בביטחון המדינה ובשימור המורשת לזכרם ולאורם של המונצחים לדורותיהם, ולכל עם ישראל שביטא לאורך דורות את קדושת נופליו ומונצחיו.

אסיים בתפילה: "עושה שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו – אמן".

יהי זכר הנופלים נצור בליבנו לעד וברוחם יאירו את שמי ישראל לדור ודור.

דברי ראש אגף התקשוב וההגנה בסב"ר

אלוף אביעד דגן

יקירינו - בני המשפחות השכולות,
קצין התקשוב הראשי, תא"ל עומר כהן,
נשיא העמותה להנצחת חללי החיל, האלוף (מיל') שלמה ענבר,
מפקדות ומפקדים, חיילות וחיילים,
משפחת חיל התקשוב,

"גם השנה איבדנו אנשים נהדרים.
גם השנה הלכנו הרבה אל בתי העלמין הצבאיים.
משפחת השכול אוספת אל חיקה הכואב עוד ועוד משפחות,
והמלחמה עוד לא תמה.
אין לי מילות נחמה לכם כי אני יודע היטב שאף מילה עוד לא ריפאה את הכאב,
ומול פניכם ומול עיניכם - אובדות כל המילים."
את השורות המרגשות האלו כתב ראש הממשלה ושר הביטחון,
יצחק רבין, בדבריו למשפחות השכולות, שנה וחצי לפני הירצחו.

מחר תציין מדינת ישראל מלאת 30 שנה לרצח רבין והדברים אותם כתב למשפחות נשמעים גם היום
עדכניים מתמיד, רלוונטיים כאילו נכתבו רק באחרונה.

ואכן, במהלך שנתיים של מערכה מורכבת ומאתגרת, שנתיים של מלחמה רב-זירתית קשה ונחושה אך גם
רבת הישגים,
נוכחנו, שוב ושוב, במחיר הכבד מנשוא, הכרוך בהישגים אלו. מאות משפחות ישראליות, מכל שדרות
החברה ומגזריה, קיבלו את הבשורה הקשה מנשוא על נפול יקיריהם.
מאות משפחות אשר דפיקת דלת אחת שינתה את חייהם מהקצה אל הקצה ושום דבר כבר לא ייראה
כשהיה.
בין נופלי המערכה האחרונה ובין נופלי כלל מלחמות ישראל מחבר מכנה משותף חד וברור:
זוהי הרוח המיוחדת שמאפיינת את לוחמינו:
רוח של מחויבות, מקצועיות, מסירות-נפש ומעורבות.
זוהי רוח המשקפת את הערכים אשר לאורם גדלו,
את השורשים שהפכו אותם למי שהיו.

קהל נכבד,
מי שהיה זקוק להוכחה נוספת בדבר חשיבותו של חיל הקשר והתקשוב,
ועד כמה מרכזי חלקו בהשגת יעדיו של צה"ל – הרי שההוכחה הזאת ניתנה לו בצורה בולטת במלחמה
האחרונה.
מאז הכישלון הנורא בשבעה באוקטובר, הצלחנו להפוך את הקערה בעיקר בזכות האנשים – אבל גם
בזכותה של הטכנולוגיה.
שוב ושוב ראינו איך ההבנה העמוקה באשר ליכולתה של הטכנולוגיה להעצים פי כמה את אפקטיביות
הלחימה, משפיעה בשטח, הלכה למעשה.
עצם העובדה שכוחות יבשה וכוחות אחרים שנתקלו באויב קיבלו בתוך שניות או דקות סיוע באש -
מהקרקע, מהאוויר או מהים, היא ביטוי לשינוי הטכנולוגי המשמעותי שפוקד את צה"ל.

לגאווה הרבה – חיל הקשר והתקשוב מהווה רכיב מרכזי בשינוי הזה וביכולות הללו. הישגים אלו הם
פועל יוצא של היתרון האנושי שלנו – משרתות ומשרתי התקשוב – בחובה, בקבע ובמילואים אשר
מוכיחים, בכל יום מחדש, מהי מצוינות, מהי יוזמה ומהי חדשנות.

למול עינינו ניצב יעד ברור – גם בזירות קרובות וגם בזירות רחוקות :
להבטיח את שימור יתרונו האיכותי של צה"ל בשדה הטכנולוגי.
למען מימוש של ייעוד זה לחמו ופעלו נופלי החיל – אחינו וחברינו שעם זיכרם אנו מתייחדים היום.

בני המשפחות השכולות,
בעל כורחכם הצטרפתם למשפחת השכול, ומאז אתם חיים בצילו של ה-אין, לצד געגוע גדול שאינו מרפה.
גם בימי שיגרה, גם בימי חג – ואולי ביתר-שאת בימים של מלחמה - הכאב שלכם נוכח ומהווה חלק בלתי
נפרד ממי שהינכם.
ממש כפי שכתב יצחק רבין, במילים איתן פתחתי את דבריי, אנחנו זוכרים תמיד כי אין מילים שיביאו
איתן נחמה ואין דבר שביכולתו להקהות את הכאב.
במעמד זה – כמו בכל ימות השנה - אנחנו זוכרים את יקיריכם,
אנחנו מוקירים את דרכם, ואנחנו ממשיכים בנתיב בו פסעו בשירות החיל,
למען ביטחונה של המדינה, למען שלומה ועתידה.

יהי זכרם של כל הנופלות והנופלים ברוך ונצור בליבנו לעד.

מקמה אותות וסימנים מאת איזי מן

אֲנַחְנוּ מְבִיטִים בָּהֶם, בִּיקִירֵנוּ, שְׁמוֹתֵיהֶם חְרוּטִים – עַד עוֹלָם – עַל הַקִּיר... שְׁמוֹתֵיהֶם שׁוֹלְחִים לָנוּ כָּל כָּךְ הַרְבֵּה אוֹתוֹת וְסִימָנִים * אֲנַחְנוּ מְבִיטִים בָּהֶם – אַחִים וְחֻבְרִים לְנֶשֶׁק, שְׁאֲנַחְנוּ קוֹרְאִים בְּשְׁמוֹתֵיהֶם – יוֹם וְלַיְלָה – וְהֵם אֵינָם עוֹנִים * אֲנַחְנוּ מְבִיטִים בָּהֶם, וְיוֹדְעִים: הֵם יָדְעוּ לִיצֵר קֶשֶׁר... הֵם חִבְּרוּ אֶת הַקוֹ אֶל הַנֶּלֶךְ... הֵם הֶעֱבִירוּ קוֹל וְתִמּוּנָה גַם מֵאַחֲרֵי הָעֲנָנִים... * וְהֶעֱבִירוּ אֶת הַמִּבְרָק הַבְּהוּל מֵהַמָּטָה אֶל הַגָּדוֹד... וְשִׁגְרוּ אוֹתוֹת שֶׁל אֶלְקָטְרוֹנִים כְּמוֹ אֶת הַיּוֹנִים... * וְבָהּ בָּעֵת שֶׁבָּשׂוּ לְאוֹיֵב אֶת תְּנוּעַת הַמְּטוֹסִים וְהַטִּילִים... וְרָכְבוּ עַל הַגֶּל וְהִתְדָּר בְּמַהֲרִית הַבְּרָק וּבְאֲמָצְעוֹת הַלְּוִנִים... * וְהִתְקַדְּמוּ מֵחוּט לְאֵל-חוּט... וְלָחֲמוּ בְּאֲמָצְעוֹת גָּלִים שְׁמִטְשֻׁטְשִׁים אוֹ מְבַהֲרִים אֶת הַתִּמּוּנָה... וְהוֹבִילוּ אֶת צֶה"ל מִשְׁבִּיל הָעֵזִים אֶל אוֹטוֹסְטְרָדַת הַמִּידָע... * וּבִפְרוֹשׁ, בְּדֶרֶךְ – כְּשֶׁהֵם מוֹסִיפִים רֶבֶד עַל רֶבֶד, שִׁכְבָּה עַל שִׁכְבָּה – חִבְּרוּ בְּפֶס רָחֵב בֵּין הַחֵיל שֶׁבִּקְצָה לְבֵין הַמִּפְקָדָה * עַל פְּנֵי הוֹרִידִים וְהַעוֹרְקִים וְהַנִּימִים שֶׁנָּעוּ אֶת הַנְּתוּנִים בֵּין הַזְרוּעוֹת שֶׁל הַצָּבָא – אֶת הַפְּקָדָה... אֶת הַתִּמּוּנוֹת... אֶת מָה שֶׁהִמְגִּיד בְּשִׁטָּח חֵיב לְדַעַת וּלְהַכִּיר... * וּבִשְׁדוֹת הָאֵשׁ וּבְמַעֲבָדוֹת הַתְּכָנוֹת וְהַפְּתוּחַ וְהַיִּצוֹר כְּתָבוּ לָנוּ – בְּאוֹתִיּוֹת צְלוּלוֹת וּבְרוּרוֹת – אֶת שְׁמוֹתֵיהֶם עַל הַקִּיר **

כֹּן, אֲנַחְנוּ מְבִיטִים בָּהֶם, בְּאַהֲבֵנוּ, שְׁמֵאֲחֹרֵי שְׁמוֹתֵיהֶם צְרוּבִים אוֹתוֹת הַמוֹרֶס וְסִימָנֵי הַדְּגָלִים וְהַבִּיטִים שֶׁאֲפָשְׁרוּ אֶת הַנֶּצֶחַן * הָרִי בְּלַחֲצָה עַל כְּפֹתוֹר בַּמִּיָּק אוֹ עַל הַמִּקְלָדָת נִתְּנוּ לַכּוֹחַ אֶת מְרַחְבֵי הַתְּנוּעָה עַל פְּנֵי – וּמַעַל – הַמְּזָרֵחַ הַתִּיכוֹן * וּבַעֲצָם, יָצְרוּ רֶשֶׁת, הַמַּחֲבֵרֶת אֶת כֻּלָּם... וְלָחֲמוּ בְּאַתְגָּרִים הַטּוֹפּוֹגְרָפִיִּים, תוֹךְ נֶצוּל חֲסִי הָאוֹר וְהַקּוֹל וְאַרְךְ הַגֶּל... וְהִתְגַּבְּרוּ עַל מְכַשׁוֹל שֶׁל מְרַחֵק אוֹ שֶׁל רֶכֶס הָרִים... * כָּאֵלוּ טַפְסוּ מְרוֹם הָאֲנֻטָּנָה אֶל מְרַחְבֵי הַסֶּפֶקְטְרוֹם וְהָעֵנָן, וּבִידֵיהֶם – בְּעֶצְמָתָם – הִרְחִיבוּ אֶת טוֹחַ הַתְּדָרִים * וּבְאַמָּת, הַמִּצִּיאוֹ... וְשִׁכְּלוּ... וּפָתְחוּ אֶת מְרַחְבֵי הַסֶּפֶקְטְרוֹם וּמַעֲרָכֵי הַמִּידָע – כָּאֵלוּ עָקְפוּ חוֹמוֹת וּבְנוּ גִשְׁרִים * כָּאֲשֶׁר הִפְעִילוּ אֶת תַּחֲנִת אֶלְחוּט הַדְּבוּר... כָּאֲשֶׁר יָרוּ אֶת הָאֶלְקָטְרוֹנִים לְחֻלָּל, מִמֶּשׁ כְּמוֹ כְּשִׁטְפָּסוּ עִם צִיּוֹד הַקֶּשֶׁר, עַל הָהָר, בְּרָגֶל... * כִּי בְּזִכּוּתָם – מִמֶּשׁ בְּזִכּוּתָם – הָאֲגָדוֹת נָעוּת גַּם כְּשֶׁאִין רְאוּת, וּמַגִּיעוֹת אֶל הַיַּעַד וּמִנִּיפּוֹת אֶת הַדְּגָל * וּבְרוּר: הֵם תָּמִיד הָיוּ מְלֹאכֵי הַמַּסְתוּרִין, שִׁיּוֹדְעִים לַפֶּעַל בְּמְרַחְבִּים שְׁמַעַל... וְלַחֲבֵר אֶת הַקְּצוּוֹת בְּאֲמָצְעוֹת הַמִּכְשִׁיר וְהָאוֹר... * וְהֵם נוֹתְרוּ שָׁם, מַעֲלֵינוּ – וְעַל שְׁמוֹתֵיהֶם, הַחֲקִיקִים בִּלְבָב, נֶרֶם תָּמִיד יָאִיר **

כִּי אֶפְלוּ שֶׁהֵם בְּמְרַחֵק הַזְּמַן וְהַמְּקוֹם, וְאֶפְלוּ שֶׁעִיגִיָּהֶם כָּבוּ, וְהַקֶּשֶׁר פָּסַק – בְּכָל זֹאת, כְּשֶׁאֲנַחְנוּ מְבִיטִים בְּשְׁמוֹתֵיהֶם, קוֹלָם הֵיטֵב נִשְׁמָע * וְכָל אֶחָד מִסַּפֵּר אֶת מָה שֶׁאֲפָשֶׁר וְיָכַל לְהַגִּיד עַל מַמְלַכַת הַקֶּשֶׁר, כִּי תָמִיד יָדְעוּ לְהִתְגַּבֵּר עַל הַדְּמָמָה * וְלַהֲשִׁיג מִשְׁכָּל הַגֶּל שֶׁנָּעִים מַעֲלֵינוּ מִכָּאן וְעַד הַנֶּצֶחַ וְהָאִינְסוֹף... * וּלְשִׁדָּר לָנוּ אֶת מוֹרֶשֶׁתָם, כְּדֵי שֶׁנִּעְבִּיר מְדוּר לְדוּר, לַפְּנֵי שִׁיּוֹדְהֵדוּ אֵלֵינוּ הַמַּלְיָם הָאֲחֵרוֹנוֹת: "אֲנַחְנוּ כָּאן. רוּת. סוּף" **

צמד נגנים בכניסה לגן ההנצחה

קבלת פנים למשפחות השכולות ולמוזמנים בגן ההנצחה

משתתפי הטקס מכבדים את הורדת הדגל לחצי התורן בעמידה

משמר הכבוד בטקס

ראש אגף התקשוב נשיא העמותה וקשר"ר נכנסים לרחבת הטקסים